

ex. ř. podaného, poněvadž vzhledem k tomu, že Rudolf W. sám (ovšem dosud bezvysledně) o vklad vlastnictví žádal a odevzdací listina byla již vydána, lze za to míti, že navrhuující věřitel v době 14denní průkaz o vtělení vlastnictví pro povinného soudu exekučnímu podati může.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Postup rekursního soudu není v tomto případě správným. Rekursní soud, jenž rozhodoval na místě okresního soudu v P., jenž jest nejen soudem exekuci povolujícím, nýbrž i soudem exekučním a soudem knihovním, měl zkoumati ihned bez dalšího šetření, zda jsou dány veškeré předpoklady pro povolení exekuce již v návrhu vymáhajícího věřitele, jehož obsah určuje § 54 ex. ř. a jenž jest jediné pro rozhodnutí směřodátným (§ 3, 55 ex. ř.). Shledav, že exekuce se navrhuje proti osobě, která není vlastníkem nemovitosti v exekuci vzaté, měl rozhodnouti ihned zamítavě o exekučním návrhu, nikoliv však s výhradou. Rekursní soud při svém rozhodnutí odvolával se sice na ustanovení §u 101 ex. ř., to však mylně, poněvadž tento předpis nezměnil všeobecně platných zásad exekučního řízení, vyjádřených v §u 3 a 55 ex. ř., že soud, exekuci povolující, a to bez ohledu na to, zda jest současně i soudem exekučním, rozhoduje ihned bez dalšího šetření o návrhu exekučním. § 101 ex. ř. má na mysli jenom případy, kdy soud exekuci povolující liší se od soudu exekuci vnučenou správou vykonávajícího a vyznačuje jenom úplnou samostatnost exekučního soudu při posuzování vykonatelnosti exekuce a nezávislosti jeho na rozhodnutí soudu exekuci vnučenou správou povolivšího. Ustanovení toto vyhovuje právě situaci, která může nastati u soudu exekučního, jemuž mohou po povolení této exekuce objeviti se překážky, které soudu exekuci povolujícímu známy nebyly. Pak teprve má exekuční soud postupovati podle §u 101 ex. ř. V tomto případě, kde soud exekuci povolující byl i soudem exekučním i knihovním, nebylo k tomuto postupu důvodu, nýbrž žádost vymáhajícího věřitele měla býti zamítnuta ihned.

Čís. 2209.

Vzájemný poměr odporu a rekursu proti usnesení, povolujícímu prozatímní opatření.

Použil-li odpůrce ohrožené strany obou opravných prostředků, může v odporu uplatňovati námitky, o nichž bylo již k rekursu právoplatně rozhodnuto, pouze tehdy, podepřel-li je novými okolnostmi.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R I 50 23.)

Usnesením prvního soudu ze dne 30. srpna 1922 bylo povoleno pronajímatelce ku zajištění jejího nároku, by její nájemkyně nedávala nájatého bytu ani zcela ani částečně do podnájmu, prozatímní opatření zákazem k odpůrkyni, by do bytu nepřijímala podnájemníků, nocležníků, aniž jiných osob bez svolení navrhovatelky. Rekursní soud usnese-

ním ze dne 19. září 1922 usnesení to potvrdil. Usnesením ze dne 26. října 1922 vyhověl s o u d p r v é s t o l i c e odporu nájemkyně a zrušil povolené prozatímní opatření. R e k u r s n í s o u d změnil usnesení to v ten rozum, že odpor zamítl a ponechal prozatímné opatření v platnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Odpůrci navrhovatele přísluší proti povolení prozatímného opatření dvojí právní prostředek: odpor nebo rekurs po případě obojí. Jak vyplývá z ustanovení §u 397 ex. ř., jest odpor prostředkem pravidelným v tom případě, když odporce o návrhu na prozatímné opatření slyšen nebyl. Účelem jeho jest, poskytnouti odporci možnost, aby přednesl nové okolnosti, jež v rekursu uváděti nemůže, a které při vydání prozatímného opatření soudci známy nebyly, které však jsou s to, by otřásl existencí tvrzeného nároku nebo tvrzeného nebezpečí. Rekurs bude pak na místě tam, kde lze o návrhu na prozatímné opatření rozhodnouti na základě spisu, zejména kde jde o právní otázky, k jichž rozluštění nových okolností a dalšího vysvětlení při ústním jednání netřeba. Rozhodl-li se však odporce pro obojí právní prostředek, rekurs i odpor, nemůže řízení o odporu vésti k tomu, by o námitkách odporcových, které byly již k rekursu právoplatně vyřízeny, bylo znovu jednáno, nejsou-li podepřeny novými okolnostmi, duvodnost jejich objasňujícími. Mohou tedy dojíti v tomto řízení povšimnutí jen nové okolnosti, které odpůrkyně v rekursu uvést nemohla. K těm náleží jednak okolnost, že navrhovatel upustil od duvodu čis. 4 §u 1 zákona ze dne 27. dubna 1922, čis. 130 sb. z. a n. a obmezil svůj nárok na výpověď jen na důvod čis. 9, jednak námitka, že domácí řád, zakazující dávat byty v podnájem, nebyl odpůrkyni znám a nebyl předmětem nájemní smlouvy. V onom směru jest sice pravda, že nárok, aby odpůrkyně nedávala bytu do podnájmu, mohl míti oprávnění jen potud, pokud navrhovatel oň opíral žádost za výpověď. Tím, že tuto žádost dodatečně obmezil jen na duvod čis. 9 §u 1 zák. o ochr. náj., pozbyl onen nárok veškerého podkladu. neboť navrhovatel tvrdil jej jen v souvislosti se žádanou výpovědí a neuvedl, že by se ho chtěl domáhati snad samostatnou žalobou. Avšak na tom zde nezáleží. Rozhodno jest jen, byl-li tu tento nárok v době podání návrhu a v době povolení prozatímného opatření. Soud rekursní uznal již v řízení o rekursu proti povolení prozatímného opatření, že jest tento nárok domácím řádem osvědčen a že ustanovení domácího řádu, jenž byl v domě vyvěšen, nabylo mezi stranami platnosti právě tak jako ustanovení smlouvy nájemní. O tom bylo již rozhodnuto právoplatným usnesením rekursního soudu ze dne 19. září 1922 a odpor neobsahuje žádných nových okolností, jež by mohly odůvodniti, že tu nárok navrhovatelův v době povolení prozatímného opatření nebyl. To platí také o okolnosti, že navrhovatel dosud proti podnájmu námitek nečinil. Jde tu tedy, pokud se týče osvědčení nároku, jen o právní otázku, o které bylo již právoplatně rozhodnuto a která vývody odporu vyvrácena není. Okolnost, že nárok, k jehož zajištění bylo proza-

timné opatření povoleno, d o d a t e č n ě obmezením výpovědi na důvod čís. 9 Šu 1 zák. o ochr. náj. zanikl, tvořila by jen důvod zrušení tohoto prozatimného opatření ve smyslu Šu 399 čís. 4 ex. ř., nemůže však býti uplatňována odporem. Otázka, zda by byl nárok navrhovatelův ohrožen tím, kdyby odpůrkyně svůj byt z části pronajala, jest opět jen otázkou čistě právní, o níž bylo rovněž již v řízení rekursním jednáno a právoplatně rozhodnuto. Nemůže býti proto tato otázka předmětem opětného rozhodování v řízení o odporu, když žádné nové skutkové okolnosti, této otázky se týkající, uvedeny nebyly.

Čís. 2210.

Listinný průkaz o ujednaném splnění závazku žalovaného (§ 88, odstavec první j. n.) není nutno připojit již k žalobě. Podpis prodávatele na objednacím lístku, stanovícím splnění kupitelova závazku, není nezbytným.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1923, k I 63/23.)

Žalobce opřel původně místní příslušnost pro žalobu o § 88, odstavec druhý j. n. Žalovaná strana vznesla námitku místní nepřislušnosti uvádějíc, že vrátila faktury, opatřené doložkou: »splatno a žalovatelnost v Praze.« Žalující strana prohlásila po té při roku dne 19. června 1923, že příslušnost dovolaného soudu opírá o ustanovení prvního odstavce Šu 88 j. n. a předložila při tomto roku objednacím lístek, obsahující poznámku: »Účty jsou splatny a žalovatelné v Praze.« Žalovaná strana proti této změně důvodu příslušnosti namítla, 1. že žalující měla úmluvu o příslušnosti písemně vykázáti již v žalobě, 2. že doložka v objednávce nevyhovuje ustanovení Šu 88 j. n. a 3. že objednávka není stranami podepsána. S o u d p r v é s t o l i c e námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Soud pokládá námitku žalované strany ad 1. za odůvodněnou. Třebaže v Šu 88 j. n. není výslovně uvedeno, že písemná úmluva o příslušnosti musí býti vykázána již v žalobě, vyplývá správnost tohoto názoru již z ustanovení Šu 41 odstavec druhý j. n., dle něhož soud zkoumá svou příslušnost na základě údajů žaloby, a z ustanovení Šu 104 j. n., který výslovně nařizuje, že úmluva o příslušnosti musí býti již v žalobě listinou vykázána. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislušnosti. D u v o d y: Soud první stolice prohlásil se místně nepřislušným, odvolává se na ustanovení Šu 41, odstavec druhý a § 104 j. n.; neprávem, neboť zde jde o soud splnění ve smyslu Šu 88 odstavec první j. n. Soudce první vychází z nesprávného názoru, že listina o smlouveném soudu splnění musí býti prokázána již v žalobě. Z ustanovení Šu 41 odstavec druhý vysvitá, že stačí pouhé údaje žaloby na rozdíl od Šu 104, který žádá listinný doklad. To také plyne z výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 43 věstníku, který vykládá, že jen úmluva dle Šu 104 j. n. musí býti listinou prokázána již v žalobě, čehož při soudě splnění se nevyžaduje. Objednacím list, opatřený podpisem žalovaného, vyhovuje zákonu — zákonem žádaná písemnost o úmluvě jest již v podepsání objednacímho listu — v němž